

МѢСЕЧНО ИЛЮСТРОВАНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ

Год. IX.

Декемврий, 1900.

Брой 12.

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ за 1901 г.

Въ началото на 1901 г. и на новия ХХ вѣкъ Християнски СВѢТЪ ще излѣзе въ ново облѣкло — на по-малѣкъ, но по-добъръ форматъ. Той ще съдържа пакъ толкозъ и дори по-вече материялъ отъ досегашния форматъ, и вѣрваме, че ще се поправи по-вече на нашитѣ читатели.

ДО НАШИТѢ НАСТОЯТЕЛИ.

Ние сърдечно благодаримъ на всички наши настоятели, които прѣзъ тази година сж положили немалко трудъ за разпространението на Христ. СВѢТЪ. Свещенъ дългъ се налага въ днешно врѣме на всички, които

цѣлятъ ползата отъ нравствено-религиознитѣ списания като нашето, да полагатъ най-големъ старания за разпространението имъ измежду читающата наша публика, като знаятъ, че отъ редовното прочитане се ползватъ и подигатъ въ религиозно отношение и стари и млади. Ние се надѣемъ, че нашитѣ настоятели ще положатъ още по-големъ трудъ за събирането абонати за Христ. СВѢТЪ. Нека се отбѣлѣжи началото на новия ХХ вѣкъ съ по-живъ интересъ отъ страна на всички ни въ поддържането на нашитѣ още много слабо поддържали религиозни списания.

Отъ Редакцията.

Рождество Христово

„НА ЗЕМЯТА МИРЪ.“

Нѣма съмнѣние, че на нѣкои, които чули пѣсенъта на ангелитѣ, проглашението „на земята миръ“ трѣбва да се е видѣло праздно поругание. Пѣсенъта е била странна за врѣмето. За онѣзи, които сж познавали миналото и загрижено сж мислили за настоящето на свѣта, общанието миръ на земята трѣбва да се е виждало съвършено неизпълнимо. Погледнѣте на историята на онова врѣме! Що повѣствува тя? Нищо друго освѣнъ войни, смутове, раздори и разорение. Злощастия врѣхъ злощастия бѣха сполѣтили

Израиля. Крѣсъкътъ на Римския орелъ бѣше станалъ познатъ на тѣхната земя гласъ. Римъ съ желѣзния скиптеръ въ рѣка, съ тежката си нога бѣ стѣпилъ на вратовѣтъ на човѣшкитѣ синове.

Защо да пѣятъ ангелитѣ за миръ, когато прѣобладаваше война и безмилостно угнѣтение? Защо да пѣятъ за миръ, когато свѣтътъ бѣше влаченъ като плѣдникъ подиръ военната колесница на Римъ? Защо да пѣятъ за миръ? Истина портитѣ на Янусовия храмъ били затворени, когато ангелитѣ пѣли сладката си пѣсецъ. Но що значало това съвпадение? Щѣше ли войната да прѣстане за

всегда? Щѣха ли човѣшкитѣ синове да живѣятъ сега въ съвършено съгласие? Не щѣше ли да има вече разпри, угнѣтения или избухване на страсть помежду имъ? Защо да пѣятъ за миръ?

При все това, отрокътъ Иисусъ бѣше Князътъ на Мира! Той бѣше главната на мирния вѣкъ! Той бѣше свѣтлата зорница за новата надежда на свѣта! Негового дохождане отвори ера на миръ за човѣшкия родъ! Той дойде за да установи миръ между Бога и човѣка; миръ между човѣкъ и човѣкъ; миръ на душата съ себе си, съ своитѣ окръжения, съ божественния законъ съ своя Богъ.

Всесвѣтскиятъ принципъ на духовна смъртъ трѣбваше да бѣде изпжденъ отъ постраникъ и не по-малко всеобщъ принципъ. Състоянието на свѣта изискваше възродителна сила, която да не почива на теория, но на фактъ — принципъ по форма и дѣйствию, човѣшки, а по сила и произхождение божественъ. Такъвъ животворящъ принципъ се намираще въ Младенеца, повитъ и лѣжащъ въ Витлеемскитѣ ясли. Това бѣше божественното слово, присадено въ човѣшкото естество и способно да спаси човѣшкитѣ души. Това бѣше принципътъ на любовта, която излѣзе отъ Самаго Бога. Това бѣше вѣлението на мира.

И тъй въ какъвъ смисълъ донесе миръ идването на Иисуса Христа? Прѣстана ли сѣ войнитѣ? Не се ли кара човѣкъ съ съсѣда си? Нѣма ли вече споръ между ученитѣ? Има ли пълно съгласие между човѣшкитѣ синове? Не! Какъ можемъ каза, тогазъ, че Той дойде да донесе миръ? Въплотението на Иисуса Христа бѣше „изворътъ на морална революция“, и бѣше назначено чрѣзъ спасението човѣцитѣ да спасе човѣшкото общество. То „опълчи срѣщу чувственото наслаждение търпеливостъ и обуздание; срѣщу любостежаннето, почитание къмъ сиромашията; срѣщу себелюбието, себеприцанието и себепожертвуванието; срѣщу гордостта и надмѣнността, възвисителния примѣръ на смиреннето“, ей смиреннето на Единородния Синъ Божий; тъй че въ възплотената Господа да би могли горделивитѣ на този свѣтъ да се научатъ тази нова истина „Ако се не обърнете и не станете като малки дѣца, нѣма да влѣзете въ царството небесно“.

Ангелското проглашение „на земята миръ“ не е било послушано на всѣкадѣ, дори и

слѣдъ деветнадесетъ вѣка. Още има смутове. Още се чува крясъкътъ на военния орелъ. Човѣцитѣ още притесняватъ ближнитѣ си. Всѣки день ни донася примѣри за „безчовѣчността на човѣка къмъ ближния си“. Миръ, кротостъ, доброта и практична праведностъ сѣ по-убѣдителни отъ всѣки другъ пѣтъ. Това е истина. Всѣкой, който слѣди течението на човѣшкото развитие не може да не допусне тази истина; но денътъ на всеобщия миръ е още далечъ, и Самъ Богъ е далъ причината на това въ състава на човѣка. До когато човѣкъ има своя собствена воля и продължава да упражнява изборъ, избира тъмнината по-скоро отъ видѣлната и оставя низкитѣ качества на своето естество да зематъ надмощие въ него и да опрѣдѣлятъ неговото поведение, Богъ не може да въведе деня на всеобщия миръ.

Но слѣдъ всичко казано Христосъ е Князътъ на Мира. Неговата система религия е основана върху принципа на мира, защото е изразъ на Божията любовъ. Всички, които приематъ християнството въ чистотата и простотата му, ставатъ участници въ мира, що провъзгласиха ангелитѣ; и чрѣзъ вѣрностъ Богу, тѣ ставатъ посланници на този миръ къмъ смутения свѣтъ; и по този начинъ тѣ ускорятъ деня, когато всѣко колѣно ще се приклони и всѣкъ езикъ ще изповѣда, че само Христосъ е Господъ; и когато царствата на този свѣтъ ще станатъ царства на Господа нашего и на Негова Помазаникъ за всегда.

Празнуване Рождество и Християнскиятъ Животъ.

Всеобщото празнуване на Рождество съ придружаващитѣ го веселби, размѣненето на подараци и други знакове на любовъ, музиката и други служби, радостно възвѣстятъ най-народообичнитѣ изгледи на християнската система. Чрѣзмѣрноститѣ на нечестивитѣ не сѣ нито по-добри нито по-лоши отколкото би били въ какво да е друго свободно отъ работа врѣме. Тържествуването отъ свѣта паметта за дохождането на Иисуса Христа на земята съ музика и радостни привѣтствия е тъй прилично както бѣ и възвѣстияването му отъ ангелитѣ съ добръ познатата пѣсень, чието ехо се чува по всякия свѣтъ.

Немалко сж ползтитъ отъ това; тежкиятъ натискъ не всѣкидневния работенъ животъ се съживѣва отъ едно избухване на дружелюбие; радостта на дѣцата е прихvatлива; млади и стари участвуватъ въ едни и същи удоволствия; безбройни сиромаси се помнятъ и ошастливяватъ. Немалко раздори се прѣкратяватъ прѣзъ седмицата на Рождественитѣ празници и весели семейни срѣщи се устрояватъ. Поцитѣ биватъ прѣтоварени съ вѣсти отъ любовъ и миръ, и радостта блѣщи на всѣко лице.

Но какво е влиянието на всичко това върху духовния животъ на черкви и частни лица? Съ малко изключения у насъ, уви, не се обръща внимание на духовния животъ. Рано на първия день на Рождество, по общеприетия обичай, много хора ходятъ на черква; но като се завърнатъ у дома си тѣ мислятъ, че цѣлиятъ день трѣбва да прѣкаратъ въ ядене, пиене и шумни веселби. За религиозни разговори, за духовни размисления и дума не трѣбва да става. Това, разбира се, е крайностъ, която трѣбва да се избѣгва. Трѣбва да се намѣри способъ да се съгласятъ Рождественитѣ празненства съ духовния животъ и духовното старание. Рождество Христово се празнува три дни. Колко прилично би било на втория и третия день въ всѣка християнска черква въ нашето отечество да се държатъ живи проповѣди, съ които да се обяснява значението на празника, великитѣ промѣнения що е извършило християнството прѣзъ 1900 години и духовния животъ, който Христосъ дава на всички, които съ вѣра Го приематъ. Това, за жалостъ, съ твърдѣ малко изключения, е съвършено прѣнебрѣгнато у насъ. Не е ли настанало врѣме християнскитѣ пастири, съ каквото име и да се наричатъ тѣ, да се възползватъ отъ такива празници, като Рождество, за да възвѣстятъ по-тържествено и по-успѣшно благата вѣстъ за спасение чрѣзъ вѣра въ Господа Исуса? Какви хубави и поучителни проповѣди би могли да се държатъ върху пророчествата на Исая и ангелската пѣсень: „Слава въ вишнихъ Богу“ и пр? Нека помнимъ, че съ шумнитѣ си веселби, чрѣзмѣрното си ядене и пиене, ние оскърбяваме Княза на Мира, Спасителя, чието рождение възпоминаваме прѣзъ тия празници. Каква неизказана любовъ отъ негова страна, въ това, дѣто Господъ Исусъ Христосъ, „въ образъ

Божий, като бѣ, не го помисли похищение да е равенъ Богу, но обезслави Себе Си, като прие рабски образъ, и стана подобенъ на челоуѣцитѣ“ (Фил. 2; 6, 7). Като имаме такива и тѣмъ подобни мисли прѣзъ Рождественитѣ празници, тържествуването ни нѣма да бѣде напраздно, но като пѣемъ отъ сърдце

„Намъ се роди едно дѣте,
я Синъ се даде намъ;
Слухътъ Му ще се раздаде
Той ще властвува самъ.

да можемъ и съ искреностъ и пламенно усърдие да завършимъ пѣсенъта си съ думитѣ:

„Добрѣ дошелъ тозъ Славенъ Князь,
Отъ сърдце можемъ рекъ:
Нека царува Той надъ насъ
Отъ нивѣ и до вѣкъ.“

Повѣстъта на единъ мисионеринъ за обсадата на Пекинъ.

(Д-ръ В. Ф. Уакеръ, мисионеринъ на Методистката Епископална Черква, който съ жена си и дъщеря си прѣтърпѣли прочутата вече обсада на Пекинъ е описалъ въ едно дълго писмо обнародвано въ единъ религиозенъ Американски вѣстникъ ужаситѣ на тази обсада. Отъ това писмо ние правимъ слѣднитѣ извадки. Писмото носи дата, Пекинъ 12 Авг. п. с.)

Слѣдъ като описва прѣдварителнитѣ въ Пекинъ движения, които прѣдвѣщавали избухването на бурята, Д-ръ Уакеръ казва: „На 13 Юний имаме необикновено възбуждение въ града (Пекинъ). Манчурскитѣ войници бѣха завладѣли градската стѣна, нѣ извѣстие ни бѣ дошло, че се очаквали повече чуждестранни войски. Боксеритѣ, обаче, продължавали да горятъ желѣзнопътни станции, да развалятъ желѣзния пътъ и да горятъ траверситѣ. На 13 Юний самиятъ градъ, като, че бѣ прихванатъ отъ сжщата треска, и тѣзи чужденци, които били по улицитѣ, помислили, че въздухътъ билъ пълненъ съ нѣщо неопрѣдѣлено, подобно на онова, което прѣдвѣщава голѣма буря лѣтно врѣме. Нѣкои дойдоха при насъ и ни казаха, Голѣмо зло се крои. Пазѣте се тази нощъ.“

„И дѣйствително, опѣзи, които били въ положение да наблюдаватъ, видѣли навалица, сганъ отъ мъже и юноши, да се втургатъ

прѣзъ портата Ха-Та, която е една отъ третѣ порти между сѣверната и южната части на Пекинъ. И войниците по стѣнитѣ сжщо гледали, но очевидно не чувствували отговорностъ да възпиратъ тази сганъ, която била въоръжена съ саби и копия. Тѣ заминали нагорѣ по улицата, недалечъ отъ мѣстото, дѣто бѣше нашата черква. Тѣ сж спрѣли; слѣдъ малко се издигналъ на въздуха облакъ отъ димъ, послѣ избухнали пламъци, и ние видѣхме, че нашата черква бѣ изгорена. Капитанъ Халъ съ чѣколко матрози потегли изъ мисийското здание нагорѣ по улицата гдѣто бѣше черквата и дѣто се бѣше натрупала и сганъта. Той ги нападна съ щикове и тѣ се прѣснаха нагорѣ по улицата. Нѣколко Австрийски гвардейци, обаче, бѣха прѣдварили нашитѣ матрози, стрѣляли бѣха на нѣколко отъ тѣзи размирници, що сториха злото, но нищо не можа да се направи за избавлението на черквата. Сжщата тази сганъ потеглила по навѣтрѣ въ града, догдѣто стигнала до така нарѣчената Католишка съборна черква. И тази черква тѣ подпалили и убили всички христани, що намѣрили. Когато извршили това прѣстѣпление, тѣ се обърнали и потеглили пакъ къмъ южната частъ на града.

„Изгарянето на нашата черква било сигналъ за други чети въ други части на града, защото слѣдъ малко отъ нашето мѣсто ние видѣхме да се издига димътъ отъ помѣщението на двѣ други Американски мисии. Ужасна бѣше тази нощъ, и не биха били зачудени чужденцитѣ, ако бѣ станало общо нападение, но не стана. Неприятельтъ ограничи дѣйствието си въ изгаряне изпразнени мисийски здания и други имуществва принадлежащи на чужденци и въ убиване туземни христани, безъ разлика на възраст и полъ. Между туй постоянно пристигваха при насъ Китайци бѣжанци, като Пововитѣ вѣстители съ печалната повѣсть: „И само азъ се отървахъ да ти обада.“ По този начинъ отъ разни части на града и отъ селата вънъ отъ града тѣ се стичеха при насъ, догдѣто ги брояхме съ стотини.

„Тогазъ се получи извѣстие, че Тунгъ Фу Хсиянгъ, Китайски генералъ, крайно враждебенъ на чужденцитѣ, пристигналъ въ града съ войската си. Това не прокобѣваше добро. Самото правителство трѣбва да е замѣсено въ този смутъ и неговата ржка на-

правлява бурята. Едно сблъскване станало между нѣколко Австрийски гвардейци и Китайски войници; нѣколко китайци били убити и единъ австриецъ нараненъ. Опитавме се да изпратимъ телеграма до Прѣдсѣдателя Макинли да му извѣстимъ за опасността. Тази телеграма, по всѣка вѣроятностъ, не е излѣзла вънъ отъ телеграфната станция. Едно извѣстие получихме, че телеграфнитѣ жици били прѣрѣзани по всички посоки. Но ние все очаквахме избавление. Чуждестраннитѣ войници на брой 1,600 били както се научихме на Ланг Фуингъ, около 58 километра отъ Пекинъ и бавно се движили за къмъ града. Капитанъ Макалъ на чело на Американския контингентъ ни прати извѣстие, че иде. Нѣколко хора излезнаха изъ града въ разстояние на нѣколко деня за да ги посрѣщатъ и въведатъ въ града, нъ тѣ не дойдоха, нито се получи извѣстие отъ тѣхъ. Въ Педѣля секретарьтъ на Японското посолство излѣзълъ да ги посрѣщне. Той билъ нападнатъ вънъ отъ града близу до една отъ южнитѣ порти и убитъ — убитъ не отъ сганъта, но отъ Китайски правителствени войници. Това много уплаши находящитѣ се въ Пекинъ чужденци. Тѣ се имаха надежда, че правителственитѣ войски нѣма да се намѣсятъ въ смутоветѣ; но тъй като и послѣднитѣ съ европейски топове, се бѣха присѣдинили къмъ другата страна, и опасността ставаше много по голѣма, тѣ почнаха да се страхуватъ да излизатъ на улицитѣ.

„Китайското министерство на Външнитѣ Дѣла, обаче, покани посланницитѣ на разнитѣ държави на съвѣщание и имъ каза, какво било получено извѣстие, че адмиралитѣ на разнитѣ нации щѣли да завзематъ укрѣпленията на Таку, при устието на рѣката Пей-хо, въ Вторникъ, 19 Юний, която постѣпка тѣ считали за обявяване на война, и че посланницитѣ, съ респективнитѣ си сънародници трѣбвало да напуснатъ града на другия денъ. Ние бѣхме въ отчаяние, понеже знаехме, че това значеше смъртъ за всѣки чужденецъ, който би се опиталъ да пжтува по сухо до Тиенцинъ. Посланицитѣ отговориха, че тѣ не считатъ постѣпката на адмиралитѣ за обявяване на война; и понеже нѣмаше възможностъ да се приведе такъво голѣмо число отъ тѣхнитѣ хора по сухо, тъй като желѣзниятъ пжтъ бѣше разваленъ, тѣ се принудили да чакатъ, догдѣ

се направятъ други разпореждания. Тѣзи прѣговори имаха за цѣль да продължатъ врѣмето за да могатъ да пристигнатъ очакванитѣ подкрѣпления.

„Работитѣ бързо приближаваха до кризата. Небето като че се стъмни поради идущата буря. Зараньта на 20 Юний Германскиятъ посланикъ Фонъ Кетлеръ зель официалния си столъ (нѣщо въ родѣ на цариградския тахтараванъ) и се рѣшилъ да отиде на Цунг-Ли-Яаенъ (Министерството на Външнитѣ Дѣла), чрѣзъ което правителството се сношава съ чуждестраннитѣ нации. Носенъ отъ кулиитѣ (хамалитѣ) на стола си, той билъ вече влѣзълъ въ улицата и се намиралъ близу до Цунг-Ли-Яаенъ, когато застаналъ единъ китайски чиновникъ, и като гръмналъ въ стола, веднага го убилъ. Кулиитѣ сложили стола и избѣгали. Драгоманинътъ, като видѣлъ, що станало, защото и той билъ въ другъ столъ подиръ посланика, изправилъ се на стола си и погледналъ наопаки. Това избавило живота му. Тъкмо когато се изправилъ на позетѣ си, други вистрѣлъ билъ даденъ вътрѣ въ негова столъ. Той билъ назначенъ за главата му; но като станалъ крушумътъ го ударилъ въ бедрото. Той скокналъ отъ стола си, втурналъ се въ една улица, стигналъ до наптитѣ барикади, гдѣто падналъ изнуренъ и билъ прѣнесенъ отъ наптитѣ хора въ нашето помѣщение, гдѣто му пригोधиме, както трѣбва. Извѣстие се прати на Германското посолство за смъртъта на прѣдставителя на тѣхната държава и за нараняването на драгоманина. Наскоро нѣколко Германски матрози дойдоха съ хирурга на посолството, и драгоманинътъ, сложенъ на единъ видъ носилка, биде отнесенъ на своето посолство.

„Капитанъ Халъ командуващъ матрозитѣ на Съединенитѣ Държави, които матрози бѣха изпратени да ни защитаваатъ насъ и други Американски миссионери, по смъртъта на Германския посланикъ и нараняването на драгоманина, рѣши, тъй като Китайскитѣ войници се бѣха присѣдинили на дѣлото на разорението, че нашето мѣсто не може вече да се държи, понеже се намираше почти надъ градската стѣна, и неприятелитѣ биха могли да го завладѣятъ и да стрѣлятъ на насъ, безъ да бждатъ сами изложени на опасностъ, и заради това трѣбва веднага да го напуснемъ. Часътъ десетъ биде опредѣленъ

за тази работа, каквото нѣщо можахме да туримъ въ куфари, изнесохме съ себе си. За добра честъ, азъ намѣрихъ двама души, които изнесоха единичкия санджакъ, що имахме и чантата. Други туриха нѣщата си въ калѣфи (за възглавници). Странна процесия бѣше онази, що излѣзе изъ Методисткото Мисийско здание оная заранъ. Стари, бѣловласати мъже, жени, малки дѣца, носящи товари, каквито тѣ за години не се бѣха опитвали да носятъ, женитѣ и дѣцата първо, съ мъже и бащи наспоредъ като пазители; слѣдъ това дълъгъ редъ Китайски жени и момичета, и най-послѣ Китайци мъже и юноши, натоварени съ всевъзможни потрѣбни артикули излѣзоха изъ нашата порта нагорѣ по алеята Синовно Благочестие вѣнъ на улица Ха-Фа, и по тази улица на улицата на Посолствата; отъ тамъ на зданието на Американското посолство. При Италияското посолство минахме една барикада. Като влѣзохме въ посолството, установихме се, дѣто можахме изъ двора и подъ дърветата. Скоро ни поканиха на обѣдъ, и слѣдъ обѣда ни казаха да си вземемъ чантитѣ и да продължимъ шествието до Британското Посолство. Разстоянието бѣше късо и ние скоро стигнахме тамъ и намѣрихми Англичанската черква отворена и подъ наше разположение.

„Прѣзъ онзи день обсадата почна сериозно и сжщия день падна нашия първъ мъченикъ за дѣлото — Професоръ Джемсъ отъ Китайския Имперски Университетъ. Прѣзъ двацетъ и седемъ деня не е имало за насъ друго освѣнъ буря отъ крушуми и бомби и подпалване пожари около насъ съ цѣль да ни съсиятъ. И дѣйствително пожари избухваха около насъ, и докато отвлѣхъ се борехме съ всичкитѣ си сили противъ огъня, неприятелитѣ стрѣляха крушуми отвѣнъ като бѣсове. Това бѣше борба за животъ и за всичко що е за живота мило. Тогазъ получихме извѣстие отъ вѣстителя, изпратенъ отъ насъ и който, като избѣгалъ бдителността на Китайскитѣ часовни, се върна и ни извѣсти, че Тиенцинъ, слѣдъ ужасна битка падналъ въ ржцѣтъ на съюзнитѣ войски, и че, колкото се може по-скоро тѣ идѣли къмъ Пекинъ да помогнатъ за да ни освободатъ.

„Китайскитѣ чиновници сжщо бѣха получили извѣстие отъ Тиенцинъ, и тѣ прѣдложиха примирие, казвайки, че ужъ не знаели за опасността, на която сме били изложени

и прѣдлагайки стража за наша защита. Тѣй като нападението противъ насъ отъ самото начало бѣ почнато отъ Китайски войници, ние счетохме тава прѣдложение за хубава игра; но понеже намаляваше опасността, посланицитѣ съизволиха на примирие, което се прѣдполага да е още въ сила; но ако и да ни даде то почивка въ продължение на двѣ три седмици, никога не ни освободи отъ опасностъ, нито поне за единъ день отъ стрѣлянето на неприятеля; въ сжщностъ нападенията бѣха тѣй люти, както и въ първитѣ дни на обсадата. Снощи посрѣщнахме най-ожесточеното нападение отъ всички нападения, що сж станали отъ началото на обсадата. Казвамъ нападения, при все че само два три пѣти се направиха редовни пристѣпи — веднѣжъ слѣдъ експлодирването на една мина въ Френското посолство и сжщата нощъ покрай градската стѣна на Американската позиция. Тѣ бидоха покосени въ такива числа прѣзъ тѣзи врѣмена, че тѣ сега стоятъ внимателно задъ барикади и стрѣлятъ отъ тѣзи позиции. Тѣ сж сполучили, обаче, да убиятъ повече отъ 50 отъ нашитѣ войници и цивилни, които бѣха изложени и да наранятъ повече отъ 100 души.

„Обсадата, като се случи въ лѣтно врѣме, се оказа злощастие за много малки дѣца, особено младенцитѣ, но немалко тѣй туземни християнски както и чуждестранни дѣца сж умрѣли поради невъзможността на родителитѣ имъ да имъ доставятъ достатъчна храна. Нѣколко отъ туземнитѣ обращенци тѣй сжщо сж били убити отъ крушумитѣ на неприятеля, а други наранени. Ние сме се хранили токорѣчи отъ началото на обсадата само съ конско или мулешко мѣсо. Веднѣжъ имаме говеждо и петъ шесть пѣти овче мѣсо; но тукъ имаме загворени около 800 души чуждестранни, а имаше само една крава и около 30 овци да се раздѣлятъ помежду имъ. По тази причина овчето мѣсо отдѣлихме настрава за инвалидни и за женитѣ и дѣцата, и по-послѣ само за инвалидни; но нѣколко врѣме не е имало дори и за тѣхъ. Бѣлъ хлѣбъ, освѣнъ за инвалидни, отдавна е изчезналъ. Намъ се дава само масло веднѣжъ на день и това таѣрдѣ малко на закуска. Никакво млѣко не е имало нѣколко седмици, и само двѣ бучки захаръ на день за кафе или чай. Нашиятъ орисъ, освѣнъ за инвалиднитѣ, е всичкиятъ черъ или ветхъ орисъ,

както го наричатъ. Ние не сме били прину-дени гладни да ходимъ, тѣй като до сега сме имали доволно храна, което наистина е било за наша добра честъ, и колкото се касае до мисионеритѣ, Богъ наистина е билъ много милостивъ къмъ тѣхъ: само единъ отъ тѣхъ е билъ нараненъ.

„Прѣп. Гилбертъ Ридъ е билъ ударенъ въ крака, и е билъ на болницата нѣколко деня; но той е почти оздравѣлъ и ходи вече съ помощта на бастунъ, който му дадохъ. Единъ отъ нашитѣ хора биде ударенъ отъ една тухла тласната отъ една барикада, но той бѣ само приврѣменно зашамаденъ, и от-послѣ пакъ дойде на себе си и можѣ да си върши работата. И азъ бидохъ ударенъ веднѣжъ по ржката отъ единъ крушумъ падналъ отъ друго мѣсто, дѣто си бѣше изгубилъ силата; не ме заболѣ, едва ли усѣтихъ, че бѣхъ ударенъ. Другъ пѣтъ бидохъ ударенъ по сжщия начинъ въ крака отъ крушума на пушката на одного отъ нашитѣ хора. Държа единъ два крушума за споменъ на тѣзи избавления и се надѣвамъ, че не ще имамъ нужда отъ други, които да означаватъ за мене повече отколкото тѣзи.

„Слушаме, че нашата избавителна войска приближава, но тѣкмо колко наблизко е незнаемъ; но ние се надѣмъ на всѣки часъ да чуемъ бумтенето на тѣхнитѣ топове извънъ градскитѣ стѣни, понеже вѣрваме, че този ще бѣде сигналътъ, че е настаналъ нашия юбилей. „Богъ е намъ винаги готова помощъ въ скърби, за това нѣма да се боимъ отъ туй, що може човѣкъ да ни стори, като знаемъ, че Богъ е по-великъ отъ всички, които сж противъ насъ, и ще упаци непоколебимия умомъ, защото на Тебе той уповае.“

Получихме слѣдующето ВЪЗВАНІЕ на Евангелския Сѣюзъ за Съединенитѣ Държави на Америка, което даваме тукъ:

ВЪЗВАНІЕ.

До всички Християни:

„На края на миналото столѣтие събрания за *задружна молитва* сж били държани отъ много християни и въ стария и новия свѣтъ, и съединеното молитвостуване е било послѣдувано отъ необикновено духовно блгословение. Съобразно, отъ неедно черковно об-

щение въ странство, и отъ нѣкои отъ на-
шитѣ християнски водители се е изказало
усърдно желание за подобенъ *Всемиренъ Мо-
литвенъ Сюзъ* и разни движения по посоката
на съединена молитва за прѣзъ идущитѣ
мѣсеци дѣйствително сж били почнати.

Тѣзи сж врѣмена и на надежда и на страхъ.
Отъ една страна има необикновени знакове
за дохождането на Божието царство. Ви-
дѣлина изгрѣва на всѣкадѣ. Въ материални,
умствени и духовни области има напрѣдо-
вателно движение. Стари невѣжества и су-
евѣрія и тирании се разпадатъ. Правата и
длъжноститѣ на частни лица, службата и
благого на обществото, обширността на са-
мото Божие царство много по-добрѣ се раз-
биратъ. Братството на човѣка и бащинството
Божие, единството въ Христа на всички ис-
тинни Християни възприематъ ново значение
и нова сила. Въпрѣки противнитѣ сили. Богъ
възвеличава свидѣтелството за Себе Си въ
всѣка земя.

Отъ друга страна, има опасно безпокойство.
Поставянето подъ въпросъ на истини и сим-
воли на вѣрата е много разпространено. Има
надмѣнно самооболщение. Има разположение
да се счита сегашниятъ свѣтъ като свѣтъ
имащъ наддѣляваща важность. Чувството за
вдохновеното прѣвъзходство на Словото, за
фаталната вина на грѣха, за безкрайната Бо-
жия въ Христа благодать, за умилюстиви-
телната жрътва на любовта, за положител-
ната награда на вѣчността, е далечъ много
слабо. Истинското царско достойнство на Го-
спода нашего, реалното върховенство на Не-
говото учение и заповѣди, божественото Му
тържество като пжтьтъ, истината и живо-
тътъ, далечъ много леко се държатъ.

Между това всесвѣтскитѣ движения вър-
вятъ напрѣдъ. Народи се вълнуватъ. Ци-
визации влизатъ въ борба една противъ
друга. Идущето столѣтие ще бѣде, въ много
отношения, рѣшающе столѣтие. Какво, про-
чее, по-налѣжаще за насъ отъ истинско мо-
литвувание прѣдъ Тогова, който държащъ
върховното управление на всичко, е общалъ
да слуша и да отговаря на задружната мо-
литва на вѣрващитѣ?

Заради това прѣпоръчва се като нѣщо,
което ще възбуди и усили движението за
задружна молитва, щото първиятъ Недѣленъ
день на м. Декемврий на всѣкадѣ да се по-
свети на сериозно разглеждане великата

нужда и на вѣрна молитва за великото Бо-
жие благословение — и отъ тогазъ пататѣкъ
вѣрно да се продължаватъ специални обще-
ствени и частни моления. Внушава се тѣй
сжщо щото черкви и частни лица да отбѣ-
лѣжатъ дохождането на Новата Година съ
нощно бдение и молитва. При това покан-
ватъ се всички вѣрващи да посветятъ се-
дмицата (отъ 6-й до 13-й Януарий (п. с.)
включително) на новата година и новото сто-
лѣтие, на специална молитва единъ за другъ,
за Всемирната Черква, и за спасения свѣтъ.

Ако вѣрващитѣ се съединятъ въ молитва,
която е съ вѣра, като помнятъ, че вѣрата
включавя и животъ и дѣла, то и царството
Божие славно ще се унапрѣдне.

Покойната Ф. Е. Уйлардъ, Прѣдсѣ- дателка на Женския Въздържа- теленъ Сюзъ въ Америка.

Г-жица Франциска Е. Уйлардъ прѣмина
отъ този свѣтъ на 18-й Февр. 1898 г. въ гр.
Ню-Йоркъ на 59 годишна възраст. Родена
въ гр. Еванстонъ близо до прочутия гр. Ши-
каго (С. Д. Америка) тя слѣдъ свършване
курса на срѣдне учебно заведение, получила
висше образование и се отличила съ своитѣ
извънредни таланти. Слѣдъ туй тя учител-
ствувала нѣколко години въ Северозападния У-
ниверситетъ (Northwestern University), Еванстонъ,
и придобила любовта на всички студенти,
що слушали лекциитѣ ѝ. Тя, обаче, е придо-
била всесвѣтска знаменитость като *Прѣдсѣ-
дателка на Женския Християнски Въздържа-
теленъ Сюзъ въ Америка* прѣзъ послѣднитѣ
двадесетъ и петъ години. „Нейната велика
способность за работа,“ казва една отъ най-
дѣятелнитѣ ѝ сътрудници, „бѣше само единъ
елементъ отъ нейната велика изпълнителна
способность. Главната ѝ сила лѣжѣше въ
способността ѝ да кара други да ѝ пома-
гатъ въ работата ѝ. Тя никога не правѣше
нѣщо, което другъ можеше да извърши до-
брѣ. Религиозното ѝ влияние бѣше всепро-
ницателно. Нейната религия бѣше тѣй съ-
вършено часть отъ нея, че тя несъзнателно
я издишаше. Колко нови и прѣсни бѣха ней-
нитѣ прѣдставления за Христа и за религиз-
ния животъ. Единъ день тя говорѣше за
случая, когато Карлайлъ казалъ на Емерсона
„Христосъ умрѣ на дървото; това съзида тамъ

оная черква, и това ни събра мене и тебе наедно.' И тъй, каза тя, съ голѣма живостъ. Христосъ умрѣ на дървото, това съгради университета до нашата тукъ гора, и доведе моитѣ ученички да влизатъ въ него за да се образуватъ.'

Голѣмиятъ изворъ за влиянието на Г-жица Уйлардъ лѣжеше въ нейния ентусиазмъ. Тя

Друга отъ характеристикитѣ на Г-ца Уйлардъ, и която бѣше необходима за успѣха ѝ като водителка, бѣше нейното схващане знаковетѣ на врѣмената. Тя не бѣше отъ онѣзи, които имайки очи, не виждатъ, имайки уши, не чуватъ Божия зовъ къмъ дълга. Това именно обяснява нейния иначе необяснимъ изборъ, който се оказа най-важното

Ф. Е. УЙЛАРДЪ.

никога не изгуби жаркостта на младитѣ, която жаркостъ гледа на свѣта като велико бойно поле, дѣто блѣскави побѣди очакватъ храбрия и истинния сърдцемъ; която вѣрва, че славна участъ очаква човѣчеството, не само въ задгробния свѣтъ, но и тукъ на тази земя. Сжщественитѣ елементи на такъвъ ентусиазмъ сж вѣра въ човѣка и упование въ Бога. Тѣзи Г-ца Уйлардъ е притѣжавала въ най-висока степенъ.

рѣшение на живота ѝ. Слѣдъ като напусна поста си (като професорка) въ Еванстонъ, направени ѝ били много прѣдложения за директорка на разни семинарии и висши дѣвически училища. Тя отказала на всички. Най-послѣ тя получила двѣ писма съ сжщата поща. Едното ѝ прѣдлагало директорство на една дѣвическа семинария съ 2,400 долара (12,000 лева) заплата, и да прѣподава каквото и колкото желае; другото я молѣло да

стане прѣдсѣдателка на токо що организи-
 рания Женския Християнски Въздържате-
 ленъ Сюзъ въ Шикаго, безъ да има обѣ-
 щание за опрѣдѣлена заплата. Тя прие по-
 слѣдното прѣдложение, защото схвана вели-
 кото дѣло, което имаше да върше казаниятъ
 Въздържателенъ Сюзъ. Въ този Сюзъ тя
 видѣ, че ще има най-добъръ случай да ра-
 боти за каузата, на която нѣколко години
 прѣди това тя бѣше посветила себе си и
 всичкитѣ си сили. Свѣтътъ дълго врѣме бѣше
 се училъ да изказва хубавата мисль: „Рѣ-
 ката, що люлъе люлката, е ржката, що управ-
 лява свѣта.“ Г-ца Уйлардъ видѣ въ въздър-
 жателното дѣло на женитѣ срѣдство, чрѣзъ
 което ржката да има възможность, не да у-
 правлява свѣта — това тя никога не е ис-
 каала — но да добие приличния си дѣлъ въ
 управлението на свѣта. Това именно е на-
 правило Сюза да стане велика сила. И този
 именно широкъ възгледъ е, който е увѣн-
 чалъ Г-ца Уйлардъ една отъ най-великитѣ
 водителки на човѣшкия родъ.

Послѣдното велико дѣло, на което тя прѣ-
 даде сърдцето си, бѣше избавлението на го-
 лѣмото здание въ Шикаго нарѣчено *Женския*
Храмъ (Woman's Temple) за въ полза на Въз-
 държателния Сюзъ. Въ това врѣме, тя бѣше
 сторила намѣрение да отиде въ Англия за
 почивка, но се остави отъ намѣрението си.
 Въ едно писмо до приятелкилъ си съ „бѣлата
 кордела“ *) подписано съ умирающата ѝ ржка
 между друго тя казва: „Не вѣрвамъ, че мо-
 жемъ напълно да разберемъ що би станало,
 ако оставяхме Храма да мине въ ржцѣтъ на
 пивоварителитѣ, като тѣ сж се закалили,
 че ще направятъ залата Уйлардъ бирарий-
 ски тунелъ.“

Ако бѣ отишла въ Англия Г-ца Уйлардъ,
 то по всѣка вѣроятность тя щѣше да бжде
 и сега жива. Нейниятъ животъ е частъ отъ
 цѣната, що женитѣ на Америка и на свѣта
 сж платили за Храма.

„Само златното правило Христово може
 да доведе златния човѣшки вѣкъ.“ Колко
 е хубаво да е човѣкъ при Бога!“ Съ тѣзи
 твърдѣ прилични думи е сключила плодо-
 творния си животъ знаменитата Франциска
 Е. Уйлардъ.

За всѣки Пастиръ.

Ида при васъ съ усърдно възвание. Азъ
 говоря сериозно и прося и вашето симпатично
 внимание. Малко нѣщо е това, що искамъ.
 Всѣки мжжъ и всѣка жена и всѣки юноша въ
 черквата може да приеме тази промба.

Ние искаме да почнемъ съ новото столѣ-
 тие единъ курсъ отъ твърдѣ кратки, про-
 сти и полезни прочитания; да образуваме
 въ Европа кружокъ отъ четци, и съ това
 да направимъ единъ опитъ, който увѣренъ
 съмъ, ще принесе голѣма полза.

Началата сж твърдѣ прости: Нѣколко из-
 брани глави отъ Библията, нѣколко пѣсни
 отъ нашата книга *Свещени Пѣсни*, единъ стъл-
 бець сегисъ тогисъ въ вашето списание *Хр.*
Свѣтъ, нѣколко малки книжки прѣзъ годи-
 ната. Тѣзи книжки сж малки и ефтини, но
 твърдѣ поучителни. По-долу се излага кур-
 сътъ. Той нѣма да изисква повече отъ де-
 сетъ минути на день прѣзъ годината, и *твърдѣ*
малко ще коштува. Той ще опжти много хора,
 които се нуждаятъ отъ това, да добиятъ вкусъ
 за прочитане, и ще прибави твърдѣ малко на
 опѣзи, които вече сж навикнали да четатъ.

Сега правя възвание на пастиритѣ да да-
 датъ примѣръ, да зематъ сами този курсъ
 за прочитане, както азъ и съпругата ми
 имаме намѣрение да сторимъ, да говорятъ
 за това отъ амвона, на Недѣлното Училище,
 Епвортската Дружина, молитвеното събра-
 ние и на пастирскитѣ си посѣщения, и да
 употребятъ всичкото си влияние за поощре-
 ние на това задружно движение въ нашитѣ
 Методистки черкви въ Европа. Ако този
 простъ опитъ успѣе, ще можемъ да очакваме
 по-славни нѣща за напредъ.

Цюрихъ 9 Ноем. 1900.

Вашъ служителъ въ черквата
 Джонъ Х. Винсентъ.

Ние отъ все сърдце подкрѣпваме горнѣното
 възвание на нашия уважаемъ Епископъ и
 молимъ всички наши пастири да обърнатъ
 надлежното внимание на практичното вну-
 шение, що дава Епископъ Винсентъ. Не виж-
 даме причина защо всички наши черковни
 членове, които знаятъ да четатъ, да не зе-
 матъ курса за прочитане, що даваме по-
 долу. Положително нѣма извинение за ни-
 кого, каквото и да е положението му. Нека
 помнимъ, че самъ Епископътъ ни дава при-
 мѣръ за това, като казва, че той се рѣшилъ

*) Знакътъ на *Женския Въздърж. Сюзъ*.

да земе заедно съ съпругата си този курсъ. Нека всички да последваме неговия примѣръ. Обичаме да върваме, че всичкитѣ наши черковни членове и привърженици ще се запишатъ още прѣзъ този мѣсець, като желаючи да слѣдватъ курса и ще помолятъ пастиря си да ги снабди съ потребнитѣ на български книжки, що влизатъ въ казания курсъ. Всѣки пастирь да има добрината да съобщи на своя Прѣдсѣдателствующъ Прѣзвитеръ колко черковни членове и привърженици сж рѣшили да слѣдватъ курса за да могатъ послѣднитѣ да рапортиратъ на Епископа. Богъ изобилно да излѣе благословението си върху всички, които желаятъ всестранно да се усъвършенствуватъ и приспособятъ за всѣко добро дѣло.

Курсъ за Прочитане за Мисийската Конференция на Методистката Епископална Черква въ България.

Както извѣстихме въ послѣдния брой, приятно ни е да кажемъ, че Прѣдсѣдателствующитѣ Прѣзвитери заедно съ Редактора на *Хр. Свѣтъ* разгледаха курса, усвоенъ отъ Конференциитѣ, които говорятъ нѣмски и който дадохме на стр. 172 на послѣдния брой на нашето списание. Твърдѣ малки измѣнения тѣ направиха въ прѣпорѣчанитѣ въ курса, книги както се види отъ окончателно усвоения за нашитѣ проповѣдници и черковни членове курсъ, който даваме тукъ:

1. *Чтения изъ Библията*: Повѣстѣта за Първитѣ Начала, както се разказва въ Битие гл. 1 до 11.

Отборъ псалми: 1, 2, 8, 15, 19, 23 и 24.

Словото на Гората: Мат. гл. 5, 6 и 7 (или могатъ да се зематъ опрѣдѣленитѣ въ Библията мѣста за Дружинитѣ на Епвортския Сюзъ, или онѣзи на Международния Сюзъ за Прочитане на Библията, които желаятъ могатъ да зематъ всичкитѣ горѣозначени чтения, а които не могатъ, ще зематъ които чтения си избератъ).

2. *Чтения върху Черквата*: *Ученията и Живота ѝ*.

Озкращение на Ученията на нашата черква, както е било прѣдставено отъ Епископитѣ въ словото имъ прѣдъ послѣдната Генерална Конференция, Май, 1900 г.;

Характерътъ на единъ Методистъ отъ Джонъ Уесли;

Свещени Пѣсни върху Черквата. Пѣсни: 4, 6, 18, 105, 110, 195, 251, 298, 355, 363, и 379 въ книгата „Свещени Пѣсни“.

Джонъ Уесли и Черквата на Първото Столѣтие.

Методизмътъ не е Свѣтъ или Дѣло Човѣшко.

3. *Биографични книжки*:

Животътъ на Мартина Лютера (печатанъ въ Библейския домъ, Цариградъ).

Животътъ и художествената дѣятелностъ на Микелъ-Анжело. Отъ С. М. Брилианта. Прѣвелъ Д. Тончевъ, Ломъ, 1899 г. (Намира се за продажъ и въ книжарницата на Цв. Цвѣтановъ, Русе).

Животътъ на Ивана Уесли, Частъ I. (Издание на Метод. Епископ. Мисия). Намира се за продажъ у Г-на Т. Константиновъ, Русе.

4. *Възпитателни*:

Какъ да се живѣе, отъ Джонъ Лѣббокъ. Прѣводъ стъ руски.

Единъ Погледъ на Вселенната: Астрологическа студия.

Отъ книгитѣ на горѣизложения курсъ четири сж съвсѣмъ нови. Тѣ сж вече порѣчани и ние ще гледаме да се прѣведатъ и печататъ колкото се може по-скоро.

Считаме за нужно да кажемъ, че за други по-пространни курсове Епископъ Винсентъ ще извѣсти по послѣ.

Съ очитѣ къмъ Небето

Единъ мѣдъръ чловѣкъ, който трѣгнува за една странна земя — особено, ако иска да живѣе тамъ — ще изучава мѣстноститѣ на оная земя, и ще търси да научи езика и обичаитѣ на жителитѣ ѝ. Мислитѣ му ще бждатъ за нея. Но великото множество, даже на истинитѣ християни, посвѣтвяватъ ли много врѣме и мисление за небето? А пъкъ то ще бжде жилището имъ прѣзъ безбройнитѣ вѣкове. Въ единъ не далеченъ день — може би слѣдъ малко дни — за нѣкои отъ насъ завѣсата, която крие вѣчния свѣтъ ще се спусне. и дверитѣ на дома на Отца ни може да се отворятъ прѣдъ омаяното ни зрѣние! Ако небето е готово за Христовитѣ искренни людие, тогава навѣрно и тѣ трѣбва да се приготвяватъ за небето.

Ние трѣбва да мислимъ повече за бждация и вѣчния си домъ. Ако сжкровищата ни сж тамъ, тогава и сърдцата ни трѣбва

да сж тамъ, въ чести и радостни ожидания. Иванъ Бжиянъ ни казва за своя „Пжтешественикъ“ че „сърдцето му се стоплило за мѣстото, на кждѣто отивалъ.“ Почивката ни не е на тоя свѣтъ. Той е само едно мѣсто за прѣнощуване, бойното поле за да се боримъ съ грѣха и Сатана, лозето ни, въ което трѣбва да работимъ за Господаря си и събратията си, додѣ зайде слънцето, училището за развитието на характера и младостта въ благодать. Едно лице съвършено духовно, което прави Исуса Христа да е дѣйствителенъ, и силитѣ въ свѣта да сж въ сжщността си, и което туря мислитѣ си върхъ ония нѣща, които сж горѣ, трѣбва безъ друго да има дълбоки размисления за дома си и за великолѣпното си наслѣдие. Той обича да чете за тѣхъ, и събира съ голѣмо усърдие малкото велики въшпителни нѣща, които Библията му казва за бисернитѣ врата, и дървесата, които нѣсатъ дванадесетъ вида плодове, и кристалнитѣ потоци, които текатъ бѣли покрай прѣстолъ Божий. Помежду пѣснитѣ, които той особено обича сж „Позлатений Иерусалимъ“ и „Свѣтлия Брѣгъ“; тѣ сж за него като рецитация за великия хоръ на небето. По нѣкога, когато грижитѣ патискатъ тежко, или тѣлеснитѣ болки ставатъ остри, или скърбитѣ чрѣзъ смъртъ потъмняватъ дома му, той се почувствува осамотенъ и отъ дома делечъ, и казва: „Охъ да имахъ крилѣтъ на гълъба; щѣхъ да полѣтя, и да се успокоя!“

Такива благоговѣйни размисления не сж доказателство, че единъ човекъ или жена сж дремливи мистици. Тѣ не сж прѣкалено набожни чувствувания на оскърбени лица, за които тозъ свѣтъ е изгубилъ всичката си привлѣкателностъ, или на екзалтирани, на които религията извѣтрява просто само въ усѣщания, или духовни движения. Стократниятъ Павелъ постоянно напомнюва на сътрудниците си, че тѣхното „сжжителство е на небеса“. Благочестивиятъ Самуилъ Рутерфордъ, за когото се казва, че постоянно се е училъ, всѣкога проповѣдвалъ, всѣкога посѣщавалъ болнитѣ, намѣрилъ врѣме да се храни съ ожидания за рая; той ни казва, че често желаялъ да „застане отъ вѣнъ вратитѣ на Новия Иерусалимъ и да погледне прѣзъ нѣкоя дупка за да види лицето Христово.“ Той се провиква: „Охъ, врѣме, тичай скоро! Охъ, хубавъ день, кога ще изгрѣешъ? Охъ,

сѣнки, побѣгнѣте! Охъ, възлюбленный женише, бѣди за мене като сърне на младъ еленъ въ плацинитѣ!“ Никой въ тия дни не е писалъ нѣкоя книга тѣй пълна съ небесни видѣния както е на Ричардъ Бакстѣра книгата, „Вѣчното Упокоение на Светинитѣ.“ А пакъ Бакстѣръ бѣше единъ отъ най-практичните челоѣколюбци — филантропи. Кокато мислилъ за По-добрата Земя той изнурилъ живота си за да направи Англия по добра страна; и града Киддерминестѣръ бѣше се прѣобразувалъ чрѣзъ непрѣстаннитѣ му трудове за дѣлата и душитѣ на жителитѣ му. Великата духовностъ и великата практичностъ много хубаво бѣха се съединили въ живота на скоропочиналия Дръ А. Дж. Гордонъ отъ Бостонъ. Ако той държѣше едното си око къмъ небето, другото той отваряше широко за да види грѣховеѣ и примкинитѣ и скърбитѣ на Божинитѣ създания на около му. Азъ наистина вѣрвамъ, че ако да мислѣхме повече за небето и да усѣщавме повече неописуемото му блаженство, ние щѣхме да се трудимъ съ по-голѣмо усърдие да поведемъ и други за тамъ; ние не ще сме задоволни да пжтуваме по една пжтека доволно широка само за единъ да върви по нея. Не е за чудѣне, че нѣкои Христиани не могатъ да уловятъ нѣкои по-ясни въгледи за небесния свѣтъ. Тѣхното зрѣние е потъмнѣло. Както единъ много малкъ прѣдметъ, когато се държи близо до око, покрива и самото слънце по срѣдъ пладнѣ, така единъ Христианинъ може да държи една петолетка така близо до око, че да изключи отъ видѣнието си както Христа, така и Небето заедно. Има въ канарата Маммотъ въ Америка риби, които ставатъ безъ очи пай-послѣ; тѣй и кой да е отъ насъ може да изгуби органитѣ на зрѣние, ако затворимъ себе си въ пукнотината на разрушающия свѣтъ или въ съвършено безвѣрие.

Може би нѣкой читателъ на тоя членъ ще отговори отчаятелно: „Добрѣ, азъ никогъ не съмъ ималъ нѣкакво видѣние за небето; азъ съмъ съвсѣмъ въ мъглата; нѣма нищо освѣни облаци и тъмнина прѣдъ очитѣ ми“. Приятелю мой, погледнѣте и виждете дѣ сте вие въ мочурливитѣ мѣста на Сатана, и въ тресовищата, дѣто владѣе постоянна мъгла. Отъ врѣмето, когато оставихте „царскиятъ друмъ“, отъ когато забравихте правия пжтъ на длъжността, отъ когато напуснахте честно

да мислите и да вършите Християнска работа и да считате Божията книга за вашъ показалецъ, и размѣните службата Христова за службата на Маммона, вие сте се изгубили въ територията (земята) на дявола! Небето е невидимо за отстъпниците. И докато позѣтѣ ви не влѣзатъ въ онзи тѣсенъ пътъ на искрено и несебелюбиво послушание на Исуса Христа, и очитѣ ви не се измнятъ съ искренни сълзи на покаяние, не ще имате нови развеселителни гледки на онова упокоение, което останува за народа Божий. Отхвърлѣте товара си, приятелю, и грѣховетѣ си, които ви тѣй лесно сплитатъ, и като турите позѣтѣ си пакъ на пътя, тичайте съ търпѣние на прѣдлежащото вамъ поприще, като гледате на Исуса, началника и свършителя на вѣрата ви. "Когато оправите око̀то си пакъ къмъ Христа, вие не ще се оплаквате вече, че небето е съвсѣмъ вѣнъ отъ видѣнието ви.

Онѣзи, на които жителството е въ небеса, и които го държатъ постоянно прѣдъ себе си, иматъ обиленъ източникъ на духовна радостъ. Тѣ подновяватъ силата си като се напрягатъ на горѣ и къмъ небеса. Какво е за тѣхъ, че пътятъ е дълъгъ и по нѣкога хълмитѣ на мѣнотията сж стрѣмни, че има често левове въ пътя, че има кръстове за носене, че има долини на смъртната сѣнка, прѣзъ които трѣбва да се мине, и че не далечъ на напредъ е рѣката, надъ която нѣма мостъ? Никое отъ тѣзи пѣща не ги смущаватъ. Небето лѣжи въ края на пътя, облечено въ багрената и златната си свѣтлина. Гората Сионъ е тамъ — града на Бога живаго и безбройната дружина на ангелитѣ, нѣкои отъ които може да излѣзе да сж стари приятели, които постоянно сж имали око̀то си на насъ отъ деня, въ който се родихме въ Христа. Отъ върха на хълмитѣ ние можемъ, съ телескопа на вѣрата, да носимъ небето тѣй близо, щото да можемъ да видимъ неговитѣ стълпове силни съ спасение и уличитѣ му отъ блѣстяще злато.

Тѣзи възгледи за вѣрното и извѣстно сбѣщаното наслѣдие на слава трѣбва да съживятъ ревността ни прѣмно̀го. Врѣмето е късо — и се скъсява всякой день. Ако трѣбва да имаме съкровища тамъ, ние трѣбва да ги прибираме — нѣма врѣме за губене. Ако се очаква да привеждаме души тамъ, трѣбба да излѣземъ вѣнъ и да работимъ за тѣхъ.

Ако очакваме да носимъ нѣкакъвъ вѣнецъ тамъ колкото скроменъ и да е, трѣбва да го спечелимъ. Християнската ревностъ зависи отъ вътрѣшната топлина; и много отъ тая горѣщина трѣбва да дойде отъ небето. „Кога“, провикна се великия старъ Бакстъръ — „Кога си била, О душа моя, най-топла? Кога си най-много забравила студени́тѣ си скърби? Не е ли когато си възлѣзла на високо, близо до Исуса Христа, и си се разговоряла съ Него, и си гледала жилищата на слава, и си се изпълнила съ най-сладкитѣ прѣдчувствия, и си говорила съ жителитѣ на по-високия свѣтъ?“ Извѣстно е, че който не люби Христа и съседитѣ си, не люби и небето; и който не люби небето не е за вѣрване, че ще види небето. Единъ истински животъ е само едно кратко прѣбивание и трудение въ тази прѣстена хижина за Христа, до дѣ да отидемъ въ жилищата при Христа. Сътрудници, другари, часоветѣ къмъ небеса сж и малко и къси: нека се намираме на работа съ сърдца и съ рѣцѣ, когато поканата ще прогласи, „Елате горѣ тукъ.“

Т. К.

Какъ да се направи християнското общение по-дѣйствително.

Единъ начинъ е да се стараемъ да оцѣнимъ колко значи то за насъ. Като погледнемъ назадъ на своята лична история, не можемъ ли всички да видимъ колко богати въ благословения сж били симпатията, внушението и помощта въ сѣщинска немощъ, що сж ни давали други? Най-голѣмо утѣшение е било за насъ да чувствуваме, че не се боримъ сами въ битката противъ злото отвѣтрѣ и отвѣнъ. Не само въ часове на специаленъ натискъ отъ изкушения, но изъ денъ въ денъ, ние биваме укрѣпени и насърдени отъ факта, че имаме съобщение не само съ Исуса Христа, чрѣзъ Духа Светаго, но и съ великата войска на изкупенитѣ, на небето както и на земята, и особено съ посветенитѣ души около насъ, на които състоянието изоби́о е подобно на нашето.

Други начинъ е да се стараемъ да осъществимъ колко полезни можемъ да бждемъ на други. Това е и привилегия и дългъ. Ние се срѣщаме всѣкидневно съ онѣзи, които е въ наша сила да насърчаваме и да имъ помагаме въ християнското имъ намѣрение. Въ търговия, въ развлечения, въ тихия миръ на самия домашенъ кръгъ има хора, които се нуж-

даятъ отъ вдѣхновението на едно общение, не само любезно, приятелско, но и отличително християнско. Ако упражняваме обикновения тактъ, ние можемъ да станемъ силни, ако дори и недостатъчно, помощници на такива. Нека се отворятъ очитѣ ни на възможността.

Важно е, сѣщо, да помнимъ стойността, що по-лага Господъ нашъ на истинското духовно общение. Споредъ степенята на нашата лоялностъ къмъ Него, ще цѣнимъ и значението на всичко, що е Той казалъ за това. Да ли се види намъ важно или не, не може да се отрече, че Той го счита жизнено. Той ни е познавалъ съ всичкитѣ си нужди тъй, както никой другъ не е познавалъ човѣци. И Той е турилъ на взаимното общение на Своитѣ чада такъво ударение, което иде на второ мѣсто слѣдъ онова, що е турилъ на тѣхното общение съ Самаго Него. Той не е говорилъ на посоки. Той е придавалъ значение на всѣка дума, и то най-практично значение.

Като изучаваме по този начинъ, що значи за насъ християнското общение на други, що знаемъ, че може нашето да значи за тѣхъ, и колко ясно е искалъ Иисусъ да бѣде такъво общение, то не можемъ да не пожелаемъ да сме и да станемъ полезни въ Неговото име.

Тайната на Щастливъ Животъ.

Аргайлската Дукиня писала неотдавна на императоритѣ, кралетѣ, князоветѣ и княгинитѣ европейски, и ги попитала кому тѣ завиждатъ въ този скърбенъ свѣтъ. Между отговоритѣ сж слѣднитѣ получени отъ знатни лица:

1. Отъ Валиския Принцъ, Английския прѣстолонаслѣдникъ:

„Завиждамъ на човѣка, комуто е позволено да е малко неразположенъ безъ да се извѣстява този фактъ на вѣстницитѣ и да се прѣсва изъ цѣла Европа съ тѣзи думи: „Негово Височество е сериозно боленъ,“ на тогава, който може да закуса въ миръ безъ да извѣстяватъ за това вѣстницитѣ: „Негово Височество яде съ добъръ апетитъ,“ и на тогава, който може да иде на надирпикванията безъ да чете на другата заранъ въ вѣстницитѣ: „Негово Височество направи тежки обзалагания.“ Съ една рѣчь, завиждамъ на човѣка, който принадлежи само на своето семейство, и чийто движения, не се наблюдаватъ и криво тълкуватъ.“

2. Отъ Данската Княгиня Каролъ.

„Когато мога да ѣдя на велосипеда си, и постѣ да се посветя съвършено на семейнитѣ си работи,

някому не завиждамъ. Но когато съмъ принудена да бѣда нейно кралско височество, всѣкому завиждамъ.“

3. Отъ Германския Императоръ Вилхемъ II.

„Има само единъ човѣкъ на свѣта, комуто не завиждамъ и той е бездѣлника, който не любѣ своето отечество.“

4. Отъ Австрийския Императоръ Францъ Иосифа.

„Завиждамъ на сѣдбата на човѣка, който не е Императоръ.“

5. Най-послѣ отъ Руския Императоръ:

„Искренно завиждамъ на всѣкой човѣкъ, който не е натоваренъ съ грижитѣ на една велка империя, и който не е принуденъ да плаче за горкостта на единъ народъ.“

„Нѣма нищо ново въ тѣзи отговори,“ казва редакторътъ на християнския вѣстникъ, отъ който ги заемаме. „Безпокойна бива главата, що носи корона,“ било че короната е държавна, или корона на книжовно отличие, лична властъ, или богатство. То е сѣщата ветха повѣсть, що Шекспиръ тъй хубаво разказва, и Еликетъ се провиква: „О смъртни, еждѣ отивате? Що правите? Защо се лутате на горѣ надоло, клѣтници, като слѣпи? Вие ходите въ кривъ пѣтъ, и сте напуснали правото. Вие търсите благоденствие и щастие въ погрѣшно мѣсто, дѣто не се намира; нито вѣрвате другиго, който ви показва, гдѣ се то намира. То не е въ тѣлото; ако не ме вѣрвате, погледнитѣ на Мирона; погледнитѣ на Офелия. Не е въ богатство: ако не ме вѣрвате, погледнитѣ на Креза; погледнитѣ на богатитѣ въ днешния вѣкъ, колко е пѣленъ съ плачове животътъ имъ. Не е въ властъ: защото иначе тѣзи, които сж били два или три пѣти консули трѣбва да сж щастливи; но не сж.“

Каза пласнопѣвецътъ; „Мнозина думатъ, кой ще ни покаже доброто? Възвиши върху насъ видѣлната на лицето Си, Господи.“ Животъ, управляванъ отъ благороденъ принципъ, сърдце въ миръ съ Бога, естество, въ което не владѣе страстътъ, но всичко се съединява да послужи на висшитѣ цѣли на нашето битие, любовъ къмъ човѣчеството като такъво, нѣколко истински приятели, занятие, приятно по само себе си или пѣкъ направено тъй чрѣзъ живата оцѣпка на добритѣ му резултати, щастливо комбиниране на умствена и физическа дѣйностъ съ неосквернени отъ грѣхъ, порокъ или прѣстѣп-

пление дни, и съ прѣдадени на добръ спечеленъ сънъ ноци; — тѣзи сж елементитѣ на щастieto. Истинска философия и истинска религиозна опитностъ могатъ да направятъ добродѣтелния царъ щастливъ.

Едно обявление на Боксеритѣ

Китайцитѣ сж твърдѣ способни въ изкуството да правятъ общенародна агитация. Бързо и по широки пространства тѣ успѣватъ за да възбуждатъ своитѣ съсѣди и не имъ е трудно да ги подстрѣкватъ къмъ размирни дѣла. Едно отъ любезнитѣ имъор ждия за извършване това е възпламенителнитѣ обявления, които се залѣпватъ на най-приструпанитѣ съ проходящи улици, жарко се четатъ и възвѣствяватъ съ резултати, които често биватъ злощастни. Ние длѣжимъ на единъ мисионеринъ за слѣдния прѣводъ на едно отъ обявленията на Боксеритѣ. За добра честь, бързата постѣпка на мандаринитѣ въ онзи окръгъ, за който се говори, опитванието да се пропагандира противъ чужденцитѣ се осуетило, но въ Сѣверния Китай, такива обявления причинили голѣми пакости.

Боксерско обявление залѣпено въ Амоѣ.

„Понеже чувамъ, че островъ Амоѣ съдържа много чужденци и туземни християни, заповѣдвамъ на дванайсетъ души да отидатъ въ Амоѣ и запишатъ новобранци за Праведното Общество на Съгласието (Боксеритѣ). Ако нѣкои отъ васъ пожелае да се присъедините, трѣбва да дойдете на Ка-но-соа Чанчу-оа (на едно мѣсто извънъ Амоѣ близо до укрѣпленията), но трѣбва да сте на двайсетъ години и на доло, тѣй като по-възрастни не приемаме. Ние уповаваме на силата на духоветѣ, тѣй че саби и копия не могатъ да проникатъ тѣлата ни. Ако нѣкои отъ васъ се съмнѣвате въ това, елате на нашето сборно мѣсто, и ние ще ви докажемъ, че е тѣй. Сжипинската цѣль на нашето общество е евѣршено да погуби всички чужденци и всички туземни протестански християни; нъ ние не струваме зло на никого отъ нашитѣ хора. Издавамъ това за всеобщо знание.

Квалсу, 26-та година, 6-й мѣсецъ, 17-й день. (13 Юлий (н. с.), 1900).

Отдолу подъ датата на обявлението има

четвъртитъ печатъ съ четири думи, които значатъ „Помогнетѣ на Манчурската Династия да съспне чужденцитѣ“.

Разстоянието на Неподвижнитѣ Звѣзди.

Слънцето е сто и осемдесетъ и двѣ хиляди милиона пѣти по-свѣтло отъ една звѣзда отъ първа величина. Врѣхъ тази основа може да се прѣсмѣтне разстоянието на най-мѣгливитѣ звѣзди въ Млѣчния Пѣтъ, на прѣдположението че тѣ — коя да е отъ тѣхъ или всички тѣ — сж дѣйствително голѣми и свѣтли колкото Слънцето, и че тѣхното мѣглявостъ се длѣжи на прѣголѣмото имъ разстояние отъ насъ.

Поставѣте Слънцето два пѣти по-далечъ отъ насъ отколкото е сега, и то ще стане една четвъртина по-тъмно, на три пѣти по-голѣмо разстояние, свѣтлината му ще се намали деветъ пѣти, и на четири пѣти по-голѣма разстояние, свѣтлината ще се намали шестнайсетъ пѣти, и тѣй нататъкъ. Това се изразява математически съ това правило, че свѣтлостъ-та на Слънцето се намалява споредъ както се увеличава квадрата и разстоянието му отъ насъ.

Заради това лесно може да се прѣсмѣтне, че за да се намали на една звѣзда отъ първа величина Слънцето ще да се отдалечи отъ насъ 426,600 пѣти повече отъ сегашното си разстояние, и свѣтлината му вмѣсто да дохожда до насъ въ $8\frac{1}{4}$ минути, както сега ще земе 6,7 години за да блѣсне прѣзъ промежуточното пространство. Отдалечено десетъ пѣти повече отъ горното разстояние, то ще стане сто пѣти по-слабо въ свѣтлината си отколкото една звѣзда отъ първа величина. Което значи, че то би станало звѣзда отъ шеста величина, и тогазъ би потрѣбвали 67 години да стигне свѣтлината му до насъ. На още десетъ пѣти по-голѣмо разстояние, то би станало звѣзда отъ единадесета величина, и тогазъ би потрѣбвали 670 години и на още десетъ пѣти по-голѣмо разстояние, като стане слънцето като звѣзда отъ шестнадесета величина, което е разстоянието на най-мѣгливитѣ звѣзди на Млѣчния Пѣтъ, на свѣтлината на слънцето, която изминува 186,300 мили въ секунда ще бждатъ потрѣбни 6,700 години за да стигне до насъ.

Толкозъ далечъ отъ насъ сж най-мѣгли-

витѣ телескопически звѣзди, ако дѣйстви-
телно сж тѣй свѣтли ксто слънцето. Но като
слънцето ли сж тѣ свѣтли? Този е въпросъ,
на който не може да се отговори, и тукъ е
именно фатално слабата точка на прѣсмѣтва-
нето. Тѣзи звѣзди, или нѣкои отъ тѣхъ, може
да сж по-голѣми и отъ слънцето, и въ та-
къвъ случай достигнатитѣ по-горѣ цифри
ще трѣбва пропорционално да се увеличатъ.
Тѣ трѣбва да сж по-малки отъ слънцето, и
справедливо е да кажемъ, тукъ, че астро-
номитѣ сж почнали да мислятъ, че мжгли-
витѣ звѣзди, които образуватъ основата на
Млѣчния Пѣтъ сж, като се говори сравни-
телно, малки тѣла, и че тѣхното разстояние
отъ насъ прѣувеличено се е прѣсмѣтвало.
Но въ всѣкой случай, горното прѣсмѣтване
едва ли може да е много криво до извѣстенъ
прѣдѣлъ, и то служи силно да ни впечатли
съ прѣголѣмото пространство отъ насъ, на
което се намиратъ онѣзи на гледъ малки
звѣзди.

Внушение за Молитвената Седмица (отъ
Януарий 6-й до Януар. 13-й 1901, н. с.
включително).

Недѣля, Януар. 6-й. — Да се държатъ
подходящи за случая слова и служби.

Понедѣльникъ. — Молитва за по-добро раз-
биране на духовната истина и по-добро оцѣ-
няване на духовнитѣ реалности (дѣйстви-
телни); по-ясно видение на Изкупителя Хри-
ста, и за дѣйствителната нужда на свѣта и
божественото намѣрение да прослави същия
този свѣтъ, когото Той изкупи.

Вторникъ — Молитва за Черквата, която
чрѣзъ вѣра въ Христа, и чрѣзъ прѣбива-
нието на Духа Светаго, да бжде всецѣло
християнска, като върши Божията воля и
придобива свѣта за Христа.

Срѣда. — Молитва за такъвъ християн-
ски характеръ и животъ, какъвто да бжде
приятенъ въ дома, почитаемъ въ търговски
отношения, добръ приетъ въ съседството,
спомагателенъ въ черквата, — личната ре-
лигия да се изявява по този начинъ въ
справедливата си привлекателностъ.

Четвъртъкъ — Молитва за прави отноше-
ния въ обществото и народа, да се поко-
ряватъ всички на Златното Правило и всѣ-
ко обществено и политическо дѣйствие да

бжде ръководено отъ правда и добра воля,
т. е. отъ християнския идеалъ.

Петъкъ — Молитва за всички международ-
ни отношения и всѣко международно дѣй-
ствие, да бждатъ основанитѣ на християнски-
тѣ принципи, които се прилагатъ на поведе-
нието на частни лица, — царуването на
Княза на мира.

Събота — Молитва за всички миссионери
и всички мисионерски организации, щото би-
дейки напълно вдъхновени отъ християнска
прѣданостъ и всецѣло ръководени отъ хри-
стиянска мъдростъ, да могатъ бързо и тър-
жественно да изпълнятъ послѣдната заповѣдь
на Спасителя.

Недѣля, Януар. 13. — Подходящи на слу-
чая слова и служби.

Прѣдседателъ: Уилямъ Е. Даджъ.

Секретаръ: Л. Т. Чемберленъ.

Ню Йоркъ,

2 Ноем. 1900.

Нека се надѣмъ, че молящитѣ се хри-
стиани, имайки прѣдъ видъ горнята про-
грама още на врѣме ще мислятъ върху гор-
нитѣ важни прѣдмети, и сж пълно оцѣнени
на тѣхната важностъ, ще могатъ съ голѣма
полза да ги приложатъ въ изпълнение.

Че живѣемъ въ важни и пълни съ отго-
ворностъ врѣмена е очевидно; но колко малко
чувствуваме религията на тѣзи врѣмена. Дано
Богъ разклати човѣшкитѣ сърдца, както
вжтрѣ въ Черквата тѣй и вънъ въ свѣта.

Т. Константинъ.

Отъ близо и далечъ.

— Коптската черква, която е била ужасно
притѣснена отъ дервишитѣ, се съживѣва въ
Хартумъ.

— Лахорски Епископъ въ Индия е дър-
жалъ сказки прѣдъ Мохамедани на отворе-
но мѣсто. Слѣдъ сказкитѣ се държѣли тихи
разисквания.

— Презвитераанската Черква отъ С. Д. на
Америка е издала отчета си за своята миси-
онерска работа въ Египетъ. Тази мисия има
въ Нилската долина 9 станции и 218 подстан-
ции. Тя има около 480 туземни работници,
50 черковни събрания, които иматъ туземни
пастири, и има 6375 причастници.

— *Новата Митрополитска Черква въ Лондонъ.*
— Прѣп. Тома Спърджонъ, синъ на знаменития К. Х. Спърджонъ, е сполучилъ да издигне изново така нарѣчената *Митрополитска Черква*, дѣто бѣ проповѣдвалъ баща му, и която изгорѣ прѣдъ нѣколко години. Новото здание побира 2703 души. То е много по-сOLIDно направено отъ старото.

— *Напрѣдъкътъ на Християнството въ Япония.*

— Да ли ще продължава Япония сегашното си настроение спрямо християнската религия? Този е въпросъ отъ прѣголѣма важностъ, Римо-Католическата Църква отдавна се е старала да придобие Японцитѣ за католическата вѣра и е много пострадала въ старанията си; а прѣзъ послѣднитѣ четиренадесетъ години, Протестантитѣ сж поддържали обширни мисионерски дѣйствия. Едно врѣме изгледваше, като че Японцитѣ щѣха бързо да прѣгърнатъ християнството; но реакцията настана, и сега само една шепа, тѣй да се каже отъ 42-та милиона Японци сж приели евангелието Христово. Бавното движение прѣзъ миналитѣ петнадесетъ години несъмнено е разочерувало мнозина, а слабостта на много черкви и частни християни, и безвѣрието на образованитѣ прави перспективата съмнителна. Всичкитѣ протестантски черкви вълизатъ около хиляда, и всичкитѣ черковни членове на 40,981. Отъ друга страна, не липсватъ и знакове на напрѣдъкъ. Старитѣ религии на Япония не задоволяватъ вече младитѣ, които приематъ нови идеи отъ Западна Европа, и индиферентното настроение на образованитѣ не е освѣнъ врѣменна фаза на нѣщата. „Смислени хора,“ четемъ въ книгата на Прѣп. Омисъ Кери „Япония и Възраждането ѝ“ наскоро издадена, „признаватъ че безвѣрието клони къмъ мораленъ отпадъкъ. Каквито и да сж биле недостатѣцитѣ на старитѣ религии, тѣ сж имали влияние да обуздаватъ страститѣ на човѣцитѣ, а загубата на вѣрата се послѣдува отъ зли послѣдствия, които всички наблюдатели ясно виждатъ. Отъ тукъ много писатели въ периодичния печатъ заявяватъ, че великата нужда на Япония религията.“

Освѣнъ това има знакове за широко движение въ християнска посока. Скорошниятъ бракъ на прѣстолонаслѣдника отбѣлѣзва нова и важна стѣпка по тази посока, Прѣп. Х. Лумисъ, отъ Йокахама, признатъ автори-

тетъ по Японски работи, казва ни, че до сегашно религиозна нито друга нѣкоя служба не се е съблюдавала въ свръзка съ бракосъчетанието. Стариятъ обичай не е изисквалъ нищо по-вече отъ публично извѣстие. Извѣстна дама е била привѣтствувана като императорска съпруга, тѣй както би билъ привѣтствуванъ назначениятъ на високъ постъ чиновникъ, и това е било всичко. Съблюденитѣ обреди въ скорошния случай, за който споменахме, сж дали на императорското бракосъчетание свещенъ характеръ и важностъ което ще стори много за поставянето ново, и високомѣрило за дома и домашния животъ. Такъвъ нагледенъ урокъ не може да не упражни голѣмо влияние върху Японския народъ. Новата служба за нѣнчаване и всичко, щотя подразбира, се приписва на Маркиза Ито, който е прѣкарвалъ около двѣ години въ единъ християнски домъ въ Кондонъ, и тамъ е видѣлъ живо прѣдставено подобреното състояние на женитѣ въ страни, дѣто се чувствува, влиянието на евангелието и се признаватъ нейнитѣ права и важностъ.

— „Кой може да намѣри добродѣтелна жена? Защото такъво ще бѣде мило по-скѣпа отъ многоцѣнни камъне. Сърдцето на мъжа ѝ уповава на нея, и не ще бѣде лишенъ отъ изобилие. Ще му донесе добро, а не зло прѣзъ всичкитѣ дни на живота му.“ (Причти 31; 10—13).

Забѣл. Съ идущия брой ще изпратимъ на нашитѣ абонати и *сдържането на Хр. Свѣтъ* за 1900 година.

КНИЖНИНА.

Списания и вѣстници получени въ редакцията:

Списание на Софийското Медицинско Дружество. Издава Дружеството. Броеве 4 и 5. София.

Отчетъ на Сливенската Държ. Мѣжка Гимназия за учебната 1899—900 година. Директоръ: Д-ръ З. Димитровъ Сливенъ.

Отчетъ на Разградската Окр. М. Гимназия за учебната 1899—900 година Четвърта Година. Ррсе, Печатница Б. Н. Малджиевъ.

Вѣстници: „Нар. Права,“ „Новъ Вѣкъ,“ „Прѣпорѣцъ,“ „Надежда,“ „Нар. Листъ,“ „XX Вѣкъ,“ „Реформи,“ „Бълг. Ловецъ,“ и „Орало.“